

hvad der i saa Henseende antages at følge af Sagens Natur. Det er i Bestaffenheden af de paagjældende Midler og i disses Bestemmelse, at Maalestøkken for deres forpaaflige Anbringelse maa søges. Men herefter kan det ikke være tvivlsomt, at Hovedformaalet for denne Administration er den størst mulige Sikkerhed i Forbindelse med en let Udgang til at gjøre Kapitalerne flydende. Opnaaelsen af en hermed forenelig passende Rente kommer først i anden Række. Fra dette Synspunkt trænger det ikke til nærmere Forklaring, at de her omhandlede Anbringelser lade saare Meget tilbage at ønske. Det maa imidlertid ikke overses, at Kassebeholdningens Bestemmelse ikke er den at opbevares og frugtbargjøres, men at man samler og opbevarer en Kassebeholdning, for derigjennem at fyldestgjøre mødende Krav til Statens Finantser. Disse Midler anbringes paa en sikker og let realisabel Maade for i paatommende Tilfælde at kunne anvendes overensstemmende med deres Formaal. De her omhandlede Laan kunne efter deres Bestaffenhed umulig bringes ind under det førstnævnte Synspunkt, det er ikke en Sikkring af Kapitalerne, hvorigjennem disse holdes disponible, men det er en Disposition over Kapitalerne til Fyldestgjørelse af formentlige Statsformaal. Men en saadan Disposition kræver Bevilling, den falder ind under Ordet „Udgift“ i Grundlovens § 49, og den særlige Stilling, hvorunder Kassebeholdningen administreres udenfor Finantsloven, finder ingen Anvendelse her. Da der nu for de paagjældende Laan ikke er givet eller engang søgt Bevilling, er det forsaavidt klart, at der allerede formelt foreligger en Mangel paa Hjemmel, som gjør det nødvendigt at bringe disse Udgifter under Rigsdagens Afstemning. Men da paa den anden Side Spørgsmaalet om et muligt Pengeansvar ikke frembyder sig efter det foreliggende Statsregnskab, der ikke viser Resultatet af de paagjældende Transaktioner, og da fremdeles den parlamentariske Synsvinkel, hvorunder de nævnte Dispositioner bør ses, ikke fremtræder gennem nogen Afstemning, der i den Henseende kunde give fornøden og utvivlsom Veiledning, have vi fra Statsrevisionsens Standpunkt anset det for ubetimeligt at gjøre nogen Indstilling ubover den, som de paagjældende Udgifter formelle Mangel paa Hjemmel efter det Anførte synes at kræve. Vi indstille derfor: at de nævnte Udgifter passere.

Underledes forekommer Forholdet os at stille sig med Hensyn til de af den vestindiske Regjeringskommission i Henhold til fgl. Kommissorium af 28de December 1878 gjorte Udlaan, som her foreligger til Bedømmelse for et Beløb af 16,000 Kr. Vi skjønne ikke rettere end, at Spørgsmaalet herom maa være undergivet den samme Opfattelse som selve Kommissoriet, og at disse Udgifter maa dele Skæbne med de øvrige Udgifter, som Kommissionen har foranlediget. Idet vi derfor indstille, at den nævnte Udgift af 16,000 Kr. ikke passerer, henviser vi til vor Begrundelse af den tilsvarende Indstilling under § 26 med Hensyn til de der opførte 20,986 Kr. 39 Ø., som ligeledes ere foranledigede ved Udsendelsen af den paagjældende Kommission.

Naar Drejsing og Levy ikke have fundet sig foranledigede til at fremkomme med særlig Indstilling i Henseende til de ovennævnte, af Kassebeholdningen bevilligede Laan, have de taget Hensyn dels til, at her er Spørgsmaal om Dispositioner, som der forlængst har været givet Rigsdagen Leilighed til at udtale sig om, uden at den dog har fundet Anledning til at foretage noget som helst Skridt mod vedkommende Minister, dels til, at den Anvendelse, der er gjort af de paagjældende Statsmidler, skjønnes i og for sig fuldkommen forsvaarlige baade i Betragtning af de Interesser, som det alene derigjennem har været muligt at beskytte, og af den Sikkerhed, som har kunnet betinges, og som nu formentlig fra enhver Side maa erkjendes at have været tilstrækkelig, idet der dels ved det af Folkethinget vedtagne Forslag til Lov om Kjøb af den østjydske Jernbane er lagt en Pris til Grund, som gaar langt ud over Dækningen af de i Jernbanen indstaaende Laan, dels fra St. Croix er indgaaet fuldt Bederlag for de til Planterne der ublaante Summer. Forsaavidt der af Revisorerne B. Christensen og Ørup, der synes enige med os om den Finantsministeren under Mangelen af Lovregler for Kassebeholdningens (og Reservecfondens) Bestyrelse tilkommende Raadighed over bemeldte Fonds, imidlertid er henpeget paa, at Kassebeholdningen bør anbringes paa en Maade, der gjør det let at anvende den til at fyldestgjøre mødende Krav til Statens Finantser, kunne vi dog ikke undlade at bringe i Erindring, at de i Kassebeholdningen og Reservecfonden, selv efter Udredelsen af Laanene til den østjydske Jernbane og til Planterne paa St. Croix, tilbageblevne Midler havde en Spørrelse, som langt oversteg, hvad der formentlig kan anses som nødvendigt for Statens Reservecbeholdninger.

Sluttelig bemærke Drejsing og Levy, at de ikke skjønne, at der er Jøie til at dømmes anderledes om det mindre Beløb, der er ublaant paa St. Croix, i Henhold til fgl. Kommissorium af 28de December 1878, end om det større Beløb, der er ublaant der i Henhold til fgl. Resolution af 10. December 1878, idet samtlige Laan have været motiverede ved de samme Forhold“.